

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξαχθὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 32

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Ἀπέναντι τοῦ βουνοῦ, ἐκείθεν τῆς νήσου Μασίλλας, ἡ ἀριστερὰ ὄχθη κατείχετο ὑπὸ τῶν κτημάτων τοῦ βενεζουλιανοῦ ἐπαρχοῦ ὁ ὁποῖος ἦτο μιγᾶς καὶ ὠνομάζετο Μανουήλ Ἀσσομφίων. Ἐξῆ ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του, μιγᾶδος ἐπίσης, καὶ πολυαριθμῶν τέκνων, — τελος πάντων πολὺ ἐνδιαφέρουσα οἰογένεια.

Ὅταν τὰ πλοίαρια ἐστάθισαν ἀπέναντι τοῦ Δανάκου, ἦτο ἤδη νύξ. Ὁ πλοῦς εἶχε καθυστερήσῃ, ἐξ αἰτίας βλάβης, τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ἡ Γαλιπέτα. Μεθ' ἄλην του τὴν δεξιότητα, ὁ Βαλδίξ δὲν ἠμπόρεσε νὰ προλάβῃ τὴν σύγκρουσιν τοῦ πλοιαρίου, — καταληθθέντος ὑπὸ ἰσχυροῦ ρεύματος, — κατὰ τιμὸς βράχου. Ἐκ τούτου ἠνοιχθὴ ὄπη, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ μικρὰ εὐτυχῶς καὶ ἀσημαντος, ἀφ' οὗ ἠμπόρεσαν νὰ τὴν φράξουν μεθ' ὀλίγας δράκας ξηροχόρτων. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξασκολούθησιν τοῦ ταξειδίου, ἡ Γαλιπέτα ἐπρεπε νὰ ἐπισκευασθῇ στερεῶς, καὶ τοῦτο ἦτο εὐκολον νὰ γίνῃ εἰς Δάνακον.

Οἱ ταξειδιῶται ἔμειναν καθ' ἄλην τὴν νύκτα εἰς τὴν ὄχθην, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς τῆς νήσου Μασίλλας, χωρὶς νάναγελθῆ ἢ ἀφιξίς των εἰς τὸν ἐπαρχον. Τὴν ἐπαύριον, ἴαν πρωΐ, ἡ Μορίσκη καὶ ἡ Γαλιπέτα διέσχισαν τὸν μικρὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἤρξαν παρὰ τὴν μικρὰν προβλήτα, τὴν χρησιμεύουσαν διὰ τὴν φόρτωσιν καὶ τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοιαρίων.

Τὸ Δάνακον ἦτο τότε χωρὶον, καὶ ὄχι ἀπλοῦν κτήμα,

ὡς τὸ ἀναφέρει εἰς τὴν ἐκθεσίον του ὁ Σαφφανζών. Γῶντι, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ Μανουήλ Ἀσσομφίων, τὸ ἔβρουμα ἠξήθη ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ ἡ εὐθυμερία του ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη.

Τὴν πρωΐαν, ὁ Μανουήλ ἔμαθε τὰ κατὰ τὴν ἀριξιν τῶν πλοιαρίων, καὶ ἀμέσως συνοδευόμενος ὑπὸ τινων ἐργατῶν, ἐπρεπε νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς ταξειδιῶτας. Οὗτοι ἐσπευσαν νὰ ποδοβιχασθῶν, καὶ ἐκεῖ ὁ Παῦλος ἐνόμισε πρέπον νὰ παρουσιάσῃ

μίαν τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δώτῃ ὁ διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου διὰ τοὺς ἐπαρχοὺς τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου.

Ὁ Μανουήλ Ἀσσομφίων ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωτε, καὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἀπερηφάνεσθαι εἶπε:

— Δὲν εἶχα ἀνάγκην συστατικῶν, διὰ νὰ περιποιηθῶ ταξειδιῶτας, ποῦ ἔρχονται νὰ σταθῶν εἰς τὸ Δάνακον. Οἱ ξένοι, καὶ προπάντων οἱ Γάλλοι, γίνονται δικτοὶ πάντοτε μετὰ χάριος εἰς τὰ χωρία τῆς Βενεζουέλας.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος Ἑλλώκ. Ἀλλ' ἡ ἐπισκευὴ ἐνδὲς τῶν πλοιαρίων μας, θά μας ἀναγκάσῃ ἴσως νὰ μείνωμεν ἐδῶ σαρανταοκτὼ ὧρας.

— Καὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ἂν θέλετε, κύριε... Τὸ Δάνακον εἶνε πάντοτε ἀνοικτὸν διὰ τοὺς συμπολίτας τοῦ Γάλλου Τρυσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ καλλιεργηταὶ τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου ἀφίλουν εὐγνώμοσύνην.

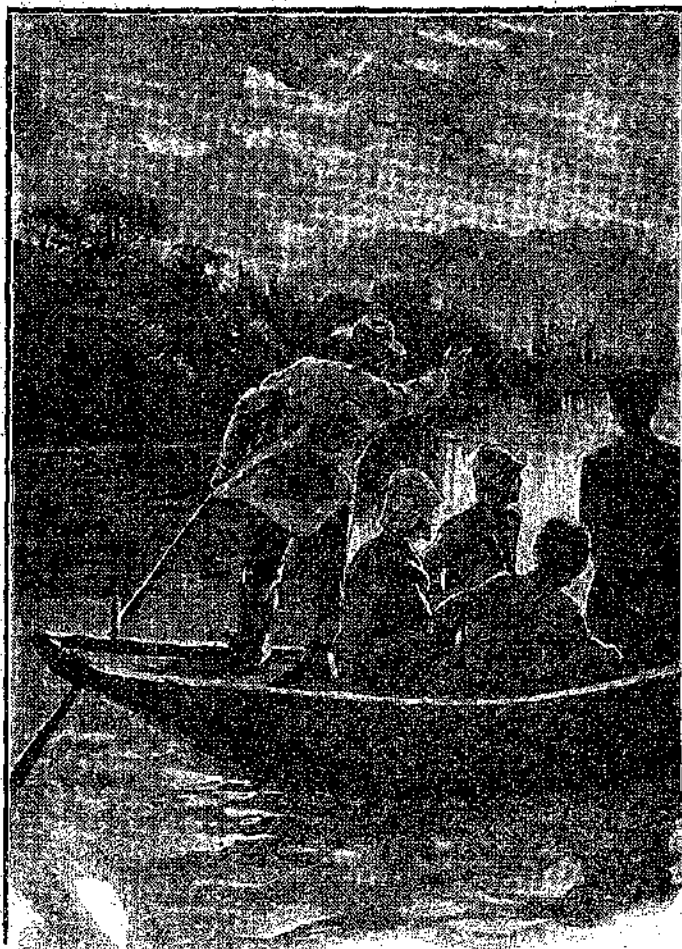
— Τὸ ἤξεύρομεν, διὸ θά μας δεχθῆτε λαμπρὰ, κύριε Μανουήλ... ἐθεβάλωσεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ ἤξευρες, μικρὲ μου φίλε.

— Ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν ποῦ προσφέρατε, πρὸ πέντε ἡμερῶν, εἰς ἓνα συμπολίτην μου, ὁ ὁποῖος ἐφθασεν ἕως εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου.

— Τὸν κύριον Σαφφανζών... ἀνέκραξεν ὁ ἐπαρχος. Ναί, πολὺ τολμηρὸς ταξειδιῶτης, καθὼς καὶ ὁ σύντροφός του, ὁ κ. Μουσοῦ. Τὸν ἐνθυμοῦμαι μετὰ πολλὴν συμπάθειαν.

— Κ' ἐκεῖνος ἄλλο τό-

Ἀνεγρόμετο ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ὄριζοντος, ἡ κορυφὴ ἐνδὲς βουνοῦ... (Σελ. 247, α')

σον, κύριε Μανουήλ... καθώς και τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας τῇ προσεφέρατε, καὶ τὰς ὁποίας ἀναφέρει εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ ταξιδιῶν του.

— Τὴν ἐχετε αὐτὴν τὴν ἐκθεσιν; ἠρώτησεν ὁ Μανουήλ με ζωηρὰν περιέργειαν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, καὶ ἂν θέλετε, θά σας μεταφράσω τὴν περιουσίαν, ἡ ὁποία οὐκ ἐνδιαφέρει.

— Θά μου κάμῃς μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαρχος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ταξιδιωτάς.

Εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Σαφρανζῶν, ἐγίνετο λόγος κολακευτικώτατος ὄχι μόνον περὶ τοῦ κ. Μανουήλ Ἀσσομφιῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ κ. Τρυσῶν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου οἱ γάλλοι ἦσαν τόσον εὐπρόσδεκτοι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ κ. Τρυσῶν, ἐλθὼν πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἴδρυσεν εἰς τὰς γαίαις τοῦ Ἄνω Ὀρενῶκος γεωργικοὺς σταθμούς, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Ἰνδοὺς νέας μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων ἐκαλλιέργειαν καὶ ἡ ἐξαγωγή τοῦ καουτσούκ ἀπέθη ἐπικερδεστάτη, καὶ ἐπλούτισεν ἑλοὺς τοὺς καλλιέργητάς τῆς περιοχῆς. Ἐκ τούτου ἡ δικαία αὐτῶν συμπάθεια πρὸς τοὺς Γάλλους.

Ὁ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν ἦτο περίπτου ἐξηκουτοῦτης. Ἔβλεπε ἐξωτερικὸν ἀνθρώπου ἰσχυροῦ ἀκόμη, με νοήμονα μορφήν, με βλέμμα ζωηρὸν. Ἐξέαιρε νὰ ἐπιβῆται καὶ νὰ διευθύνῃ, ἀλλ' ἦτο ἀγαθός, πατρικός, προνοητικὸς πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰς τὸ κτήμα του.

Ἦσαν δὲ οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι Μαρικιτάροι, ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Βενεζουέλας, καὶ τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρυθῆ περιεῖ τοῦ κτήματος, ἦτο ἀποκλειστικὸς μαρικιτιρὸν.

Ἀμα οἱ ταξιδιωτὰι ἐδέχθησαν τὴν φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν τοῖς προσέφερον ὁ ἐπαρχος, ἐδόθησαν διαταγαὶ περὶ ἀμέσου ἐπισκευῆς τῆς Γαλλοῦ. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκφορτωθῆ τὸ ὕλικόν, νὰ συμπληρωθῆ τὸ πλοιαρίον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ νὰ ἀναποδογυρισθῆ, διὰ νὰ καλαφαισθῶν τὰ ὕφαλα μέρη. Με τοὺς ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ὁ Μανουήλ ἐθετεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βαλδέξ, ἡ ἐργασία αὕτη θὰ ἐπερατοῦτο ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

Ἦτο τότε ἡ ἐξέδομη πρωινῆ ὥρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπειληταὶ βροχή· ἡ θερμὸκρασία ὑπερέρθη, μὴ ὑπερβαίνουσα τοὺς εικοσιεπτά βαθμούς.

Ἐξέκίνησαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα καὶ ἀπέχον ἕμισυ χιλιόμετρον ἀπὸ τῆς ἀριστέρᾳ ἀχθῆς. Ὁ Μανουήλ, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Παῦλος προηγούμενοι ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς καὶ καθαρᾶς ἀτραποῦ, ἤκολούθησαν δὲ ὁ λοχίας Μαρσιῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Ἐν ᾧ ἐβάδιζον, ὁ Μανουήλ ἐπέδει-

χνυσεν εἰς τοὺς ταξιδιωτάς τὰ πλοῦσινα προΐοντα τοῦ κτήματος, αἱ φυτεῖαι τοῦ ὁποίου ἐξεταιρόντο σχεδὸν μέχρι τοῦ ποταμοῦ. Ἐκαὶ ἔθαλλον ἐν ἀφουρία λευκοί, βαναναί, κակασθένδρα, φοινικόμεθρα, ἀπέραντοι δὲ ἦσαν οἱ ἀγροὶ τοῦ ἀραιοσίου, τῆς μανιόκας, τοῦ ζαχαροκαλάμου, τοῦ καπνοῦ. Ἀλλὰ περισσότερο ἐξ ἄλων ἐκαλλιέργετο τὸ δένδρον, τὸ παράγον τὸ καουτσούκ, καθὼς καὶ ἡ τὸ ν κ α, δενδρύλλιον, παρέχον τὸν σπόρον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος λέγεται σ α ρ ρ α π ι α.

Καὶ ὁ κ. Ἀσσομφιῶν ἔλεγεν:

— Ἄν ἐξανήροτο ἐδῶ ὁ πατριώτης σας, τί διαφορά θὰ εὑρίσκεν εἰς τὸ κτήμα!... Ἀφίνω δὲ τὸ χωρίον, ποῦ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τοῦ τόπου!

— Σπουδαιότερον καὶ ἀπὸ τὴν Ἐσπεράλδαν; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Βεβαίωτα, καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν μεγάλην διαφορὰν ὅταν θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Ἐσπεράλδαν. Ἀλλως τε οἱ Μαρικιτάροι ποῦ κατοικοῦν ἐδῶ εἶνε Ἰνδοὶ φιλόπονοι καὶ εὐφυεῖς. Θὰ ἴδῃτε δὲ ὅτι τὰ σπίτια τῶν εἶνε πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Μαρικιτῶν ἢ τῶν Πισαίων τοῦ Μέσου Ὀρενῶκου.

— Ὅμως, ὑπέλαθεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐγνώρισαν εἰς τὴν Οὐρβάναν ἕνα κύριον Μισραμπάλ...

— Τὸν ξεύρω... τὸν ξεύρω... ἀπεκρίθη ὁ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν. Εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγορευμένου τῆς Ἰγίρας... πολὺ ἐξυπνός ἀνθρώπος... ἀκούσα πολλά καλὰ δι' αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ κτήμα του ἔμεις δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ κομπολις, ὅπως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν τὸ χωριὸν μας.

Ἰσως ἐνυπῆρχε κάποια ζηλοτυπία εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀλλ' ἠξίζε νὰ ὑπερηφανευθῆ κανεὶς διὰ τὸ Δάνακον. Πραγματικῶς, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χωρίον ἠρέμει περὶ τὰς πεντήκοντα καλίδας, τὰς στερεωτέρας, κομποτέρας καὶ ἀνεωτέρας ἐξ ὧν ἀπηντήσαμεν μέχρι τοῦδε. Δύο θύραι, ἡ μίᾳ ἀπέναντι τῆς ἄλλης, ὠδήγουν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, διηρημένον συνήθως εἰς τρία μέρη, — δύο δωμάτια χωριστὰ διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ μίαν ἀθροῦσαν κοινήν, — ἐπιπλωμένα δὲ ἐπαρκῶς. Διασχίζοντες τὸ χωρίον, οἱ ταξιδιωτὰι ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν ὅλους τοὺς κατοίκους του, διότι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔφευγαν πρὸ τῶν ξένων. ὅπως εἰς ἄλλα ἰνδικὰ χωρία. Οἱ ἀνδρες, ὠραίου τύπου, εὐρωστὸι καὶ καλοδεμένοι, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες, ἐφόρουσαν τὰ ἐνδύματα ὁμοιάζοντα μάλλον πρὸς τὰ τῶν γαιῶν ἢ τῶν πολιτισμένων Ἰνδῶν, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε παρῆλθῃ δι' αὐτοὺς ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀπλοῦ περιζώματος τοῦ ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον ἀφίνεν ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ σῶμα γυμνόν.

Ἀφ' οὗ ἔκαμην ἕως ἑκατὸν βήματα

(Ἔπεται συνέχεια.)

μέσα εἰς τὸ χωρίον, ὁ ἐπαρχός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ξένων του, ἐστράφη ἀριστερᾷ, καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἔσταματήσε πρὸ τῆς μεγλητέρας, κατοικίας τοῦ Δανάκου.

Φαντασθῆτε μίαν καλύβην διπλῆν, ἡ μάλλον δύο καλύβες ἠνωμένες καὶ συγκοινωνούσας ἐσωτερικῶς, ὑψηλὰς ἐπὶ τῶν ὑποθῆρων τῶν, με τοίχους τρυπημένους ἀπὸ θύρας καὶ ἀπὸ παράθυρα.

Ἦσαν ἐν τῇ μέσῃ περιδόλῳ με φράκτιν γύρω-γύρω, καὶ με προαύλιον ἐνώπιον τῆς κυρίας προσόψεως. Μεγαλοπρεπῆ δένδρα τὰς ἐνῆλικαν παραπλευρώς, παρέκειντο δὲ πολυάριθμα παρηγήματα, εἰς τὰ ὁποία ἐφυλάσσοντο τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἢ ἐστειγάζοντο τὰ ζῷα.

Ἡ ὑποδοχὴ ἐγένετο εἰς τὸ πρῶτον δωματίον μίας τῶν καλυβῶν, ὅπου ἔστατο ἡ σύζυγος τοῦ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν, — μιγὰς ἔξ Ἰνδοῦ τῆς Βραζιλίας καὶ μαύρης, — συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο τῆς υἱῶν, εὐρωστών νέων εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα ἐτῶν, με χρῶμα προσώπου ὀλιγότερον μελαφὸν ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν γυναικῶν τῶν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἔτυχον δεξιώσεως ἐγκαρδίου. Ἐπειδὴ ὅλη αὕτη ἡ οἰκογένεια ἐννοούσε καὶ ὠμίλει ἰσπανικὰ, ἡ συνομιλία ἤρχισε καὶ ἐξηκολούθησεν ἀπροσκόπως.

Καὶ ἐν πρώτοις ἐπειδὴ ἡ Γαλλία ἐνέτα ἔπισκευάζεται, ὁ λοχίας καὶ ὁ ἀνεψιὸς του θὰ μείνουσ ἐν τῷ μεταξῷ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μανουήλ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγον του. Θά τους ἐτοιμάσῃς ἕνα ἢ δύο δωμάτια...

— Δύο... οὐκ ἀποκαλοῦ πόλο... εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιῶν.

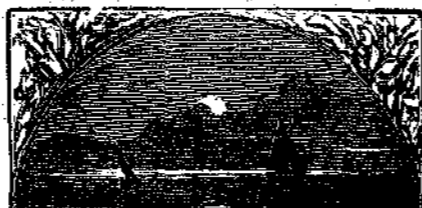
— Δύο ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαρχός καὶ ἂν ὁ κ. Ἑλλῶν καὶ ὁ φίλος του θελοῦν νὰ μείνουσ ἐν τῷ χωρίῳ.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἡ Μορίσκη, τὸ πλοιαρίον μας, εὑρίσκειται εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλομεν νὰ σας δώσωμεν τόσην ἐνόχλησιν, θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπέψῃ εἰς τὴν Μορίσκη ν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀσσομφιῶν. Δὲν θέλετε νὰ μὴ στενοχωρησῆτε, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ σας στενοχωρησώμεν εἰς τίποτε.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰούλιος Βέρνεις ἐν ἀπὸ τὰ ὥρα τὸ τεραμιθοτρομήματά του, ὃς ὧρμος τοῦ νόμου εἰς ὄγδοηκόντα ἡμέρας, μὰς παρουσιάζει τὸν περίφημον Φιλέαν

Φύγγ, ὁ ὁποῖος ἐστοιχημάτισε νὰ περιτριγυρίσῃ τὴν γῆν εἰς διάστημα ὀγδοηκόντα μόνον ἡμερῶν. Καὶ τὸ κατώρθωσεν. Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τοῦ κατορθώματος τοῦ Φιλέα Φύγγ ἀπέχει τὴν περίσσοτον ἀπὸ 25 ἔτη, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπληθύνοντο καὶ ἐτελειοποιήθησαν βαθμυδὸν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ἠλαττοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὸ μέγα ταξιδίον. Παράδοξοι καὶ τολμηροὶ ταξιδιωτὰι, ζηλωταὶ τοῦ Φιλέα Φύγγ, ἐκαμν ἕκτοτε τὸν γύρον τῆς γῆς εἰς 75, εἰς 69 καὶ εἰς 60 ἡμέρας. Σήμερα ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι εἶνε ὁ γάλλος δημοσιογράφος Στιγγλέρ, ὁ ὁποῖος ὑπερέβη ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε κοσμογυριστὰς κατὰ τὴν ταχύτητα, διότι ἐξέτελεσε τὴν περίοδον τῆς γῆς, διατρέξας ἐπ' αὐτῆς ἕνα μέγιστον κύκλον, εἰς διάστημα ἕξ ἡκοντα τριῶν ἡμερῶν καὶ ὀλίγων ὥρων!

Τὸ ταξιδίον τοῦτο ἔκαμε δι' ἐξόδου τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος ἡ «Πρωΐα». Ἀλλὰ τὰ ἐξόδα αὐτὰ ἐβλήθησαν μετὰ τὸ παράπαν, διότι ὁ κόσμος ἐδεῖξε μέγα ἐνδιαφέρον, καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος, εἰς τὰ ὁποία ἐδημοσιεύοντο σχεδὸν καθ' ἑκάστην τηλεγραφήματα τοῦ «περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ» τῆς ἐγένοντο ἀναρπαστὰ. Τόσον, ὥστε καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες ἐτήλευσαν καὶ ἠθάλησαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὁ μὲν Τυρῶ ὁ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς γαλλικῆς «Ἐφημερίδος» ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ ἕνα μῆνα, μόλις ὑπερέβη τὰ σύνορα τῆς Ρωσίας, διότι τοῦ ἐτυχαν ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια, οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι δύο ἄλλων ἐφημερίδων, — ἀμερικανικῶν αὐτῶν, — ταξιδεύουσ ἀκόμη πρὸς συνάντησιν τοῦ Στιγγλέρ, ἐν ᾧ ὁ εὐτυχῆς αὐτὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρίσι πρὸ μίας ἐβδομάδος.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω με πόσην ἀνωπομονησίαν ἐπεριμένετο καὶ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἐγίνε μῦλις ἔφθασε καὶ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, φρέσκος καὶ γελαστός, ὡς ἂν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κηφισίαν!... Οἱ Παρισινοὶ τὸν περι-

κύκλωσαν καὶ τὸν ἀπήγαγον ἐν θριάμβῳ, ἐν ᾧ ἐκείνος ὁποῖόν, διεμαρτύρετο: « Μὰ τί ἔκαμα; μῆπως ἔκαμα κανένα μεγάλο κατώρθωμα; »

Βέβαια, οὕτε τὸν ἀνέμων ἐφεῦρον οὕτε τὸν ἡλεκτρισμόν. Ἀλλ' ἂν τὸ συλλογισθῆ κανεὶς θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔκαμα κάτι ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ το κάμῃ ὁ κανεὶς. Ἀποδέειξτε ὅτι ἄλλο ἐνίκηθησαν καὶ ἐπέστρεψαν ἀδόξως. Φαντασθῆτε πότη ἀντοχή, ἀλλὰ καὶ πόση δραστηριότης χρειάζεται διὰ νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς ἀκαταπαύτως ἐπὶ δύο μῆνας, ὀλοταχῶς, χωρὶς ἀνάπαυσιν καὶ χωρὶς στάσιν, παρὰ μόνον τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῆς περιστάσεως καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν σιδηροδρόμον, διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ἀμαξάν, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ἀντιπλοῖον, καὶ ἔπειτα πάλιν εἰς τὸν σιδηροδρόμον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ λεωφορεῖον, καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ ἄλογον, καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ ἔλκυθρον... καὶ πάντοτε ἐμπρός, ἐμπρός, ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ μέγιστος κύκλος τῆς σφαίρας καὶ νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀνεχώρησε!... Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! Εἶνε τοὐλάχιστον ἰκανὸν νὰ μὰς κάμῃ ἀνατριχιάσωμεν ὅλους ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἰμεθα ἰκανοὶ νὰ κουρασθώμεν καὶ νὰ παραχαλισθώμεν ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἀπὸ ταξιδίου μίᾳς ἡμέρας, μετὰ τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς εὐκολίας!

Τώρα ὁ Στιγγλέρ δημοσιεύει ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν «Πρωΐαν» τὰς ἐντυπώσεις του. Εἶνε πραγματικῶς πολὺ περίεργοι καὶ δικαστικῶς καὶ διὰ νὰ λάβετε καὶ σὰς μὴν ἰδέαν, μεταφράζω ἐδῶ τὸν πρόλογον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ταξιδιωτοῦ, ὅταν μετὰ τὴν δήμερον κίνησιν εὐρεθῆ ἐπιτέλους εἰς ἀνιησίαν καὶ ἀνάπαυσιν:

« Ἐξήκοντα τρεῖς ἡμέραι καὶ ὀλίγα ὥραι. Ἰδοὺ ὅλος ὁ χρόνος ποῦ μου ἐχρειάσθη διὰ νὰ τριγυρίσω τὴν μικροσκοπικὴν μὰς σφαιραν. Πόσον μικρὰ μοῦ φαίνεται τώρα! Ἀκόμη δὲν ἠλλάξαν τὰ προγράμματα τῶν θεάτρων, καὶ αἱ κομφίζιας κυρίαί μῶλις ἐχέλασαν ἡμίτερον δεκάδα καλοκαιρινῶν καπέλλων!

« Ἀλήθεια λοιπόν, εὐρίσκειται τέλος πάντων ἐν μέσῳ πραγμάτων, κτιρίων, δένδρων, τηλεγραφικῶν στυλῶν, τὰ ὁποῖα δὲν κινούνται; ... Τί διαφορά μετὰ δὲ, ἔβλεπα, με δὲ, εἶδα εἰς διάστημα ἕνεκα ἐβδομάδων! Μῆπως εἶνε ὄνειρον; Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ τοῖχοι μετὰ τὰ παράθυρά των, με τοὺς ἐξώστας των, με τὰς θύρας των, με τὰς στέγας των, δὲν τρέχουσιν πλέον, παρασυστάμενοι: πρὸς τέλος ἀγνωστον καὶ φανταστικόν; ... Τὰ ἐγγύζω τίποτε δὲν κινεῖται. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος προσεβλήθη ἀπὸ καταληψίαν. Πρέπει νὰ το συνειθίσω... δὲν εἰμπορῶ ἀμέσως νὰ πιστεῦσω ὅτι αἱ καταναίαι καὶ αἱ ἀκακίαι δὲν πετοῦν ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν τρέχουσ ὅλοι σὺν δαιμο-

νήμενοι, ὅτι ὑπάρχουσ καὶ ἱπποὶ βαδίζοντες ἀργὰ ὡς φιλόσοφοι, καὶ ἐρείχονται ἀγάλματα, στεκόμενα στερεὰ εἰς τὰς βάσεις των... Ἔγω ἀνάγκην πολυήμερου ἀναπαύσεως, διὰ νὰ συνειθίσω εἰς τοιαύτην νέαν εἰκόνα. Διότι εἰς τὸ διάστημα τῶν δύο αὐτῶν μηνῶν, ἔχασα τὸ αἶσθημα τῆς ἡσυχίας. Παραπλευρώσ μου ὅλα κατεπληρωμένοι ἀκαταπαύτως... Μῦλις τὰ ἐβλεπα, μῦλις τ' ἀντιλαμβανόμην, καὶ ἦσαν ἡδὴ μακρὰν μου.»

Δὲν προσθέτω τίποτε ἄλλο καὶ Σὰς ἀσπάλοισι, Φαίλοισι.

ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Πίσω σὲ βράχον ἀψηλὸν σὲ βράχο ἐρημωμένο, Μικρὸ ἐκκλησάκι βρισκεται, παλιὸ, λησμονημένο. Χρόνια πολλά περάσανε ποῦ χριστήκε ἐκεῖ πέρα. Τὸ βλέπουσ μόνον τὰ πουλιὰ ποῦ σχίζουσ τὸν ἀέρα, Ὁ οὐρανός, ὁ βράχος σου, τὸ κύμα τ' ἀεριογιάλι... Καὶ τὸ Θεὸ κανεὶς ἐκεῖ δὲν προσκυνῶ, δὲν ψάλλει... Ὅμως λαλοῦν ἐστὴν στέγη σου τ' ἀβυθῶν ὑχία-μέρα, Καὶ εἶνε ὕμνος τὸ ἔσμα των ἐκ τοῦ κόσμου τῶν Πατέρων. Οὐτε ποτὲ μ' εὐλόγεῖ τὸ λιθνίζει χερί... Μὴ κάθε μέρα τοῦ βουνοῦ, τὸ δροσερὸ τ' ἀγέρι, Ὅσοι κι' ἂν πέρνῃ ἐσωδὶς ἐκεῖθε ποῦ περνάει, Στὸ ἐρημοκλήσι τὸ φτωχὸ φέρνει καὶ τες σκορπίαει. Φῶς ἕτερος εἰκόνας τοῦ μπροστὰ καντήλι δὲν χαρίζει, Μὴ φῶς χλωμὸ τοῦ φεγγαριοῦ τὴ νύκτα τες φωτίζει, Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τὸ πλῆθ' ἀν' προβάλλει. Τες πρώτες τες ἀχτινὲς σου ἐκεῖνες ρίχνει πάλι

Χίλια κερά, ἕτερος ἐκκλησίαει. Φῶς ἱσὰρ σκορποῦνε. «Χριστὸς γεννάται» τοῦ παπᾶ, τὰ χεῖλη μελωδοῦνε... Παντοῦ γιορτάζουσ με χαρὰ εἶνε γιορτὴ μεγάλη, Καὶ μόνον δὲ θὰ γιορτάζε τὸ ἐρημοκλήσι πάλι... Μὴ νὰ ἰ τὰ οὐράνια ἀστραψάν ὀλόφθα ἀνοιχτήκαν, Καὶ χρυσοφτέρωται Ἄγγελοι ἐκεῖθε κατεβήκαν Οὐράνια λάμψι χύνουνε ἐστὴν μαύρη σκοτεινιά σου, Καὶ με φωτὸς δλόγλυκες εὑπνοῦσ τὴ σιγαλιά σου.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ Κ...

ΜΙΑ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ 30ου ΑΙΩΝΟΣ

Όταν ήμουν εις τὸ Παρίσι, ένας γάλλος ζωγράφος εὐφύστατος, ὁ κ. Μοννιέ, συνέλαθε τὴν ἰδέαν νὰ παραστήσῃ εἰς μίαν εἰκόνα, — γελοιογραφίαν, ἂν θέλετε, — πὺς θὰ εἶνε τὰ σπίτια μας μετὰ ἑκατὸν ἔτη, δηλ. τὸν Τριακοστὸν Αἰῶνα.

Ἡ γελοιογραφία αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς ἐν οἰκογενειακὸν περιοδικόν, καὶ οἱ μικροὶ Παρισινοὶ ἐξεκαρδίωσαν ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐσκέθηκα λοιπὸν ἔτι δὲν θὰ ἴτο ἄσχημον νὰ γελάσουν καὶ οἱ νεαροὶ μου φίλοι, — εἶμαι, βλέπετε, κηρυγμένος φίλος τοῦ γέλωτος, — καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆρα μαζὶ μου ἐν ἀντίτυπον τῆς εἰκόνας, τὸν ἑποῖαν σὰς προσφέρω σήμερον διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ εἴπῃ κανεὶς, ἐπὶ ἡ φαντασία τοῦ ζωγράφου ὑπερέβη πᾶν ὄριον! Ἄλλ' ἂν συλλογιαθῇ πόσαι πρὸ-

δὸς λοιπὸν δὲν θὰ καταργῆσθῃ τὴν πτωχεῖαν;) Ἀκόμη καὶ οἱ κνηγετικὸὶ σκύλοι ἔχουν πτερά, καὶ πετοῦν διὰ νὰ συλλάβουν τὰ πληγωμένα πουλτὶ εἰς τὸν ἀέρα! Εὐτυχεὶς κνηγετὶ! Δυστυχισμένα πουλτὶ!

Ἡ ζωὴ λοιπὸν μετατίθεται εἰς τὰ ἐπάνω. Καταργοῦνται τὰ οἰκόπεδα, καταργοῦνται αἱ πόλεις, καταργοῦνται αἱ πατρίδες. Αἰώνιον ταξεῖδιον ἡ ζωὴ! Ἡ οἰκία θὰ πετᾷ, θὰ πηγαίνει ὅπου θέλῃ, καὶ πάλιν θὰ καταβαίνει καὶ θὰ ἐμπήγῃ τὸ μωρὸν τῆς πόδι ὅπου θέλῃ. Ἡθελοῦμαι νὰ ἴξωρα ἂν αἱ εἰκῆς αὐταὶ θὰ ἐδίδοντο καὶ με ἐνοίκιον... Βέβαια ὁ οἰκοδομητὴς θὰ ἐκοπιᾶσε πολὺ διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ ἐξώσῃ τὸν δυστροποῦντα ἐνοικιαστὴν του!

Ἐως τότε θὰ ἔχη ἐφευρεθῆ καὶ τρόπος νὰ συγκοινωνοῦμεν με τοὺς πλανῆτας. «Ἡ Ἔστια καὶ τὸ μέγα δυστύχημα τοῦ πλανῆτου Ἀρεως!» ξεφωνίζει ὁ πτερωτὸς ἐφημεριδοπώλης ἐκεῖ-ἐπάνω. «Ἐ, φαντασθῆτε πόσον ἐνδιαφέροντα θὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸν Ἄρη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ τὸν Δία καὶ ἀπὸ τὸν Κρόνον!»

Ἄλλὰ τί βλέπομεν ἐκεῖ; Δένδρα ἐλόκληρα εἰς τὸ κάτω διαμέρισμα τῆς οἰκίας, τὸ ἀνοικτὸν γύρω ὡς δῶμα, (πὺς νὰ λέγεται ἀρά γε εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ μέλλοντος;) Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχη ἐφευρεθῆ τρόπος, νὰ μεγαλῶνουν δένδρα χωρὶς γῆμα. Καὶ γὰρ ἔστι; Ἐγίναν καὶ θὰ γίνοντο τόσα ἄλλα, ἐκπληκτικώτερα ἀκόμη!

Τώρα, τὰς ἄλλας λεπτομερείας τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐντὸς αὐτῆς ζωῆς, τὰς φαντάζεται κανεὶς, βλέπων τὴν εἰκόνα. Καὶ παῦα τὴν περιγραφὴν μου με τοὺς στίχους τοῦ Λασκαράτου:

Ὡ πρᾶγματα! ὦ καιροὶ!
Καλὸ τυχεὸς ποὺ ζῆσῃ νᾶν τα ἰδῆ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΥΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

Μίαν ἡμέραν, ὁ Βασιλεὺς Δαυὶδ ἠρώτησε τὸν Θεὸν διατὶ ἐπλασε τὰς μυίας καὶ τὰς ἀράχνας, αἱ ὅποια δὲν χρῆσιμῶν διὰ τίποτε εἰς τὴν φύσιν, ἀλλ' ἀπειναντίας εἶνε ζῆλα ἐπιβλαβῆ.

— Θὰ σε κάμω νὰ το ἐννοήσῃς, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν.

Μίαν νύκτα, ὁ Δαυὶδ κατήλθεν ἀπὸ τὸ ὄρος του καὶ εἰσῆλθε κρυφῶς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σαουλ, διὰ νὰ τῷ κλέψῃ τὰ ὄπλα του καὶ τὸ ποτήριόν του. Ἐπέτυχε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅταν οἱ πόδες του εὐρέθησαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἄβνερ, ὁ ὅποιος ἐκοιμήτο πλησίον τοῦ Σαουλ. Ὁ Δαυὶδ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκίνητος καὶ πλήρης φόβου, διότι, ἂν ἐκαμνε τὸ παραμικρὸν κίνημα, ὁ Ἄβνερ θὰ ἐξυπνοῦσε καὶ ἡ ἀπώλειά του θὰ ἴτο ἀφεντοκός...

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἔστειλε μίαν μυῖαν νὰ κεντήσῃ ἐλαφρὰ τὸν Ἄβνερ, ὁ ὅποιος μετετόπισε τοὺς πόδας του, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ. Ὁ Δαυὶδ, ἐλευθερωθεὶς διὰ τοῦ κινήματος τούτου, ἐξῆλθε σῶος ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἠγαθήσθη τὸν Θεόν, ποῦ ἐπλασε τὴν μυῖαν.

Ἐν τούτοις ὁ Σαουλ κατεδίωξε τὸν ἐχθρόν του ἕως εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ Δαυὶδ, διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον, ἐκρύβη μέσα εἰς ἕνα σπήλαιον. Καὶ ὁ Θεὸς ἔστειλε μίαν ἀράχνη νὰ ὑβρίσῃ τὸν ἴσθον τῆς καὶ νὰ σκεπᾶσθῃ δι' αὐτοῦ τὸ στενὸν ἀνοίγμα τοῦ ἀσύλου. — «Ἄν ὁ Δαυὶδ κατέφωγεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ Σαουλ, ὁ ἴσθός τῆς ἀράχνης θὰ ἐσοῦσε.» Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Δαυὶδ, σωθεὶς καὶ δευτέραν φοράν διὰ τῆς εὐστολαγγίας τοῦ Θεοῦ, ἐγονάτισεν ἐπὶ τῆς ἀμμου καὶ προσηχηθῆ ὡς ἐξῆς: — Μ' ἐδίδαξες, Κύριε! συγχώρησόν μου ἢ παραμικρὰ ἀμφιβολία δὲν θὰ ἐγερθῆ ποτὲ πλέον εἰς τὸ πνεῦμά μου. Καὶ αὐτὰ αἱ ἀράχνη καὶ αὐτὰ αἱ μυῖαι εἶνε χρήσιμοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅ, τι λέγεις εἶνε ὀρθόν, ὅ, τι κἀμνεὶς εἶνε ἀγαθόν.»

[Καὶ αὐτὰς ἀπεθίωσαν ἐν Ἀργστολίῳ ὁ διὰ ἄσχημοι συγγραφεὺς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς Ἀνδρέας Λασκαράτος. Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσομεν γνωστὸν εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώστιας μέρος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου, δημοσιεύομεν σήμερον ἐκ τῶν « Διαφόρων Σειχωρημάτων » τοῦ τὸν κατωτέρω θαυμάσιον Μύθον, ἐπιφυλάσσοντες νὰ δημοσιεύσομεν κατόπι καὶ ἄλλα τοῦ ἰδίου Λασκαράτου ἕμμετρα ἢ περᾶ, ἐκ τῶν καταλλήλων διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. [Σ. τ. Δ.]

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ (Μῦθος)

Εἶπε μὴ μὲρ ὁ Τσίνοτικας τοῦ Γρύλλου: Δὲν πᾶς καὶ σὺ, καίμενε, νὰ ἡσυχῆσῃς, ποῦ ὄλοι κοιμῶνται, καὶ εἶσαι σὺ μονάχος!

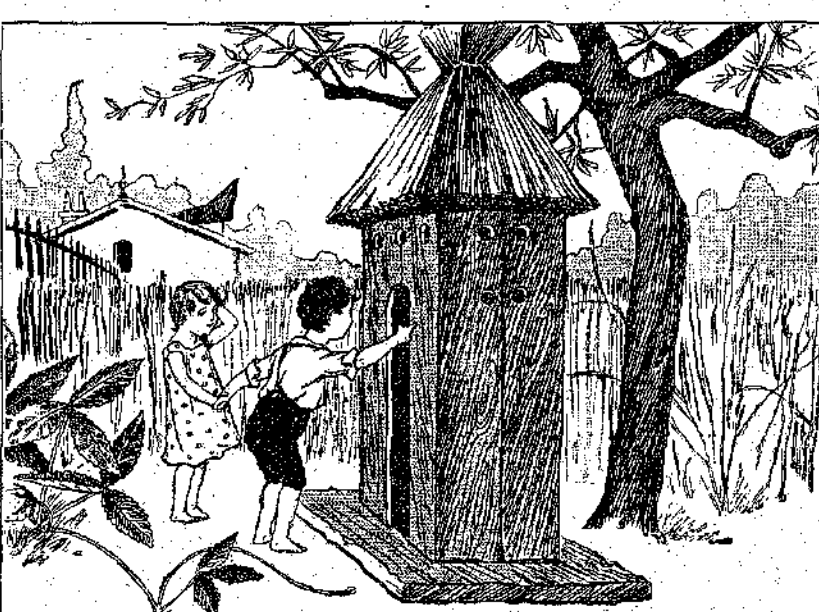
Ὅπου περὶ τῆς νύκτα τραγουδᾷντας; Ἄσωτε, ἀσώτου τέκνο, ποῦ ἀσωτεῦεις Ἐναν πολῦτιμο καιρὸ, ποῦ ἠμπόρειες Νὰ τον οἰκονομάς γιὰ νὰ κοιμᾶσαι; Ναι, λέει ὁ Γρύλλος, ἴσα κουβεντιάσεις Λὲς τὴν ἀλήθεια καὶ θαυμάζω μόνον Πῶς, Τσίνοτικας ἐσὺ, μιλεῖς γιὰ γνώσι. Γιὰ οἰκονομία καιροῦ καὶ γιὰ ἡσυχία! Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἡμέρας ἔσταν ἴσκιον Ἐνὸς πρασίνοῦ δένδρου, τριανιζεῖς Τραγουδιὰ βαρετὰ καὶ δίχως τέλος; Καὶ ἀλακουλᾶνεὶς τοὺς κάμητους; καὶ ἀλακουλᾶνεὶς [λίγεις

Τοὺς ἐργάτες ποὺ κάνουν τὴ δουλειά τους; Κ' ἐπατάλησες πάντα τὸν καιρὸ σου Τραγουδῶντας ἀμέριμνα ἅλη μέρα; Πῶς ἤλθες τῶρα ἀπάνω ἀπ' τὸ κλαρὶ [σου

Νὰ διδάξῃς ἐμὰς σιωπῆ, ἡσυχία, Οἰκονομία καιροῦ, φρόνησι, γνώσι; Ὡ, Τσίνοτικὰ μου! καὶ οὐπαθῆσέ με, Συμπάθησέ με, ἔστω λέω πάλι, μὰ... Θέλεις νάχῃς δικαίωμα νὰ ὀρηγνέυῃς; Κάνε σὺ πρῶτος δὸσα συμβουλεύεις. + ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Τὶ ἄφρονες καὶ τί μεγάλες φράουλες ποῦ ἦσαν, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά!

Ἄμα ὁμως ἐδοκίμασε μιά, ἡ Μαρουλιὼ ἐξύνιζε τὸ μουτράκι τῆς καὶ εἶπε:

— Ἐμένα... δὲν μὰρέσουν ἢ φράουλες χωρὶς ζάχαρη.

Ζάχαρη; Καὶ ποῦ νὰ εὐροῦν μέσα ἔστω λαχανόκηπε ζάχαρη;

Ὁ Λαχανάκης ἐσυλλογίσθηκε μὴ σιγῆ, καὶ εἶπειτα εἶπεν:

— Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ σπιτὶ τῆς Κυρᾶ-Μελισσᾶς. Γιὰ πάμε νὰ ἰδοῦμε μὴν ἔχη ζάχαρη νὰ μας πουλήσῃ.

Ἀλήθεια. Ἀντίκρου ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά ἦταν τὸ σπιτάκι τῆς Κυρᾶ-Μελισσᾶς, μὴ εὐμορφὴ καλυβούλα ξύλινη, με ἀχερένια σκεπῆ.

Ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐκτύπησαν τὴν πορούλα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

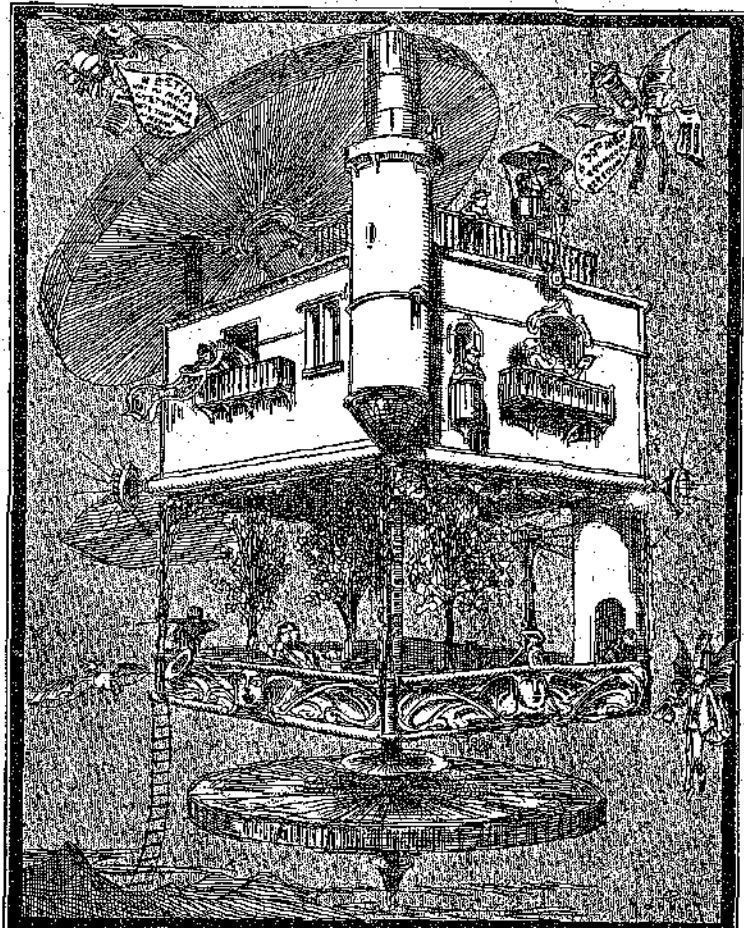
Ὁ Ἰωθῆνος ἐσηκώθη διακριτικῶς ἀπὸ τὸ σκαμνίον του, ἀλλὰ μὴ τολμῶν ν' ἀποσπῆρῆ χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ Ἡγουμένου, διέσχισε τὸν θάλαμον, ἤνοιξε τὴν ἀλόφρακτον θύραν, τὴν στολισμένην με τὰ οἰκόσημα τῶν Δεφοῶ, ἢ ὅποια ὠδήγει εἰς μικρὸν ἐξώστην; ἐσηκωμένον εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς πυργίσκου, καὶ ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ λιθίνου διαζώματος.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἡ φωτεινὴ πανσέληνος ἐπλεεὶν εἰς τὸ βαθύ κυανόν τῆς νυκτός. Κάτω συνεπλέκοντο τὰ διάφορα οἰκοδομήματα τῆς Μονῆς, ἀλλὰ μὲν λουόμενα εἰς τὸ γαλακτώδες ἐκεῖνο φῶς, ἀλλὰ δὲ βυθισμένα εἰς ὑποκῦανον ἡμίφως. Πέραν τῶν τευχῶν, τὰ καλλιεργημένα τετραγῶνα, ὁ βελουδίνος τάπης

τῶν ἀγρῶν, τὸ ρευστὸν κάτοπτρον τοῦ ποταμοῦ, ἐφαίνοντο ὑπὸ τὴν συνήθη τῶν ὀφιν, ἐξωραϊζόμενα μόνον ἀπὸ τὴν ὀπαλλίην θωπέταν τοῦ σεληνόφωτος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωθῆνου, πλανηθὲν ἐπὶ τῆς λευκῆς ταινίας τῆς ὁδοῦ, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ἐκ τῆς σκοπιᾶς του, καὶ ὅπου οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην μορφή ἐκινεῖτο. Ἡ καρδιά τοῦ νεανίσκου ἐσκίρτησεν ἀπὸ χαρᾶν εἰς τὰ στήθη του, ὅταν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὸ Βέρναζον, καὶ νὰ ταξιδεύσῃ ὀλίγον διὰ νυκτός με τὸν ὠραίον αὐτὸν καιρόν.

Τί; νὰ κοιμηθῆ ὀκνηρῶς εἰς μίαν κλίνην τοῦ Μοναστηρίου, ἐν ᾧ ὁ μαυριτανικὸς ἵππος ἀνυπόμονος ἐσον καὶ ὁ ἱππεύς του; νὰ τρέξῃ, νὰ καταφάγῃ τὸ διάστημα; Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Ἰωθῆνου ἐλήθη ὁ-

« Ἡ οἰκία αὕτη εἶνε μᾶλλον ἀερόστατον. »

οδοί, πόσαι ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις ἐγίναν τὸν τελευταῖον αἰῶνα, καὶ πόσαι εἰμπορεῖ νὰ γίνον ἀκόμη εἰς ἑκατὸν ἔτη, θὰ ἔλθῃ ἴσως εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ πρῶτος ζωγράφος δὲν ἐζωγράφησε καὶ κἀμμίαν ὑπερβολήν.

ὁμως ὅτι εἶνε περιττὴ, ἀφ' οὔ οἱ ἄνθρωποι φοροῦν πτερὰ καὶ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα σὰν πουλτὶ... Ἀκόμη καὶ ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος τείνει τὸ καπέλο του καὶ τοῦ ῥίπτουν ἐλεημοσύνην, εἶνε καὶ αὐτὸς ἐφωδιασμένος με τὰς τεχνητάς του πτερυγίας. (Πολὺ θλιβερόν αὐτὸ, νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι καί βίης τὸν Τριακοστὸν Αἰῶνα θὰ ὑπάρχουν ἐπαῖται ἢ πρό-

ριστικώς, αλλά δεν είχεν εκλέξει ακόμη το καλλίτερον μέσον, διά του οποίου θα ήμπορούσε να κάμη τον Ήγουμένον να επιδοκιμάσῃ τὴν φαντασιοπληξίαν του. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Δὸν Ουοράτος τὸν ἐφώνησε νὰ ἐμβί, μέσα.

— Πήγαινε, ἀδελφε Βικτωρίνε, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἀθηγοῦμενον, — πήγαινε νὰναγγείλῃς εἰς τὸν Ἰπτότην Δ' Ἄνδραν ὅτι εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ τον δεχθῶ καὶ νὰ τον ἰκνηποιήσω εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ὀδὴγός σου ὁ ἴδιος ἐως ἐδῶ... Καὶ σὺ, Ἰωβήνη, ἀναψε ἐκείνα τὰ κεριά, πλησίασε ἐκείνα τὰ καθίσματα εἰς τὴν ἡγουμενικήν μου καθέδραν, τακτοποίησε τὰ σκόρπια ἐκείνα βιβλία, καὶ ἐξωραΐζων ὅλον τὸ Ἡγουμενεῖον, ἄκουε με συγχρόνως. Ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας διὰ τὸν οἶκον τοῦ εὐγενεῶς αὐθέντου, παρεῆλθε. Ὁ Ἰπτότης Δ' Ἄνδραν εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας πρὸς αὐτόν. Ἡ εἴδησις, ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκαι τὸν ὑποκόμητα εἰς τὸ Βέρναζον ἠνάγκασε τὸν Ἰπτότην νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του διαφορετικὰ, ἤτοι νὰ στεύσῃ εἰς προὔπαντήσαν τοῦ ὑποκόμητος, μέχρι τοῦ μέρους ὅπου θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τον ἐνταμίωσῃ. Ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τὸ ἐσπευσμένον του αὐτὸ ταξείδιον ἀπὸ τὰ πολυάριθμα κιδύρια τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα στέλλουν διὰ τὰ ἀνίψια των, ἀπεφάσισε νὰ τα ἀποστείλῃ εἰς τὸ Βέρναζον με τὸν συνταξειδιώτην του.

— Δώρα ! εἶπεν ὁ Ἰωβήνος, παιγνίδια, κοσμήματα καὶ ὑφάσματα πολυτίμα. Ἀλλὰ τέτοια ἐστραίε καὶ ἄλλοτε μετὰ τὰ συλλυπητήριά σου, ὅταν τὸ Παρλαμέντον ἀπέρριψε τὰς προτάσεις τοῦ κυρίου ὑποκόμητος περὶ τῆς κομητείας τοῦ Φοῶ! Δώρα τώρα θέλει ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας ὁ γαμβρὸς σου;

— Καὶ ποῖος σὺ εἶπεν ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε τὸ προδόμενον εὐνοίας σηματοποιήσας; ... Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, μάθε ὅτι εἰμὶ ὑποχρεωμένος νὰ δώσω ἐνα ἔδηγόν διὰ τὴν συνοδείαν τοῦ ἀναχωρεῖ αὐρίου τὸ πρῶν διὰ τὸ Βέρναζον. Καὶ ὁ ἔδηγός αὐτός θὰ εἶσαι σὺ.

— Ἐγὼ ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβήνος, ἐγὼ, ποῦ εἶνε ἐτοιμαζόμενος νὰ σὺς ζητήσω τὴν ἀδείαν νὰναχωρῶσω ἀμέσως μετὰ τὸν ὠραῖον αὐτὸ φεγγάρι; ! Σὺς παρακαλῶ, Αἰδεσιμώτατε, νὰ μὴν ἐπιμένετε ... σὺς παρακαλῶ.

— Κ' ἐγὼ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἐπιμένῃς σὺ. Ἐλα ... ἐλα ... τί παιδιαρροκατώματα εἶνε αὐτὰ;

— Μὰ θ' ἀργήσω ... καὶ ὁ Θεὸς το ζεῦραι τί θάπογινῃ μετὰ τὸν κ. Γάστωνα ! Τὸν ἀφῆσα ἤδη τὸσφ δυσηρεστημένον!

— Ὁ ἀδελφὸς Βικτωρίνος, ὑπέλαβεν ὁ Ἡγουμένος, μοῦ εἶπεν ὅτι προσφέρουν πέντε χρυσὰ σκούδα δι' ἐνα ἔδηγόν. Νὰ ἡγεμονικὴ ἀνταμοιβή! Αὐτὸ ἐλπίζω ὅτι θὰ

σε κάμη νὰ το ἀποφασίσῃς μετὰ χαρᾶς. — Πέντε χρυσὰ σκούδα ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβήνος μετὰ ζωηρότητος, καί, μα τὴν ἀλήθεια, τὸ ἀποφασίζω.

— Ἰδέσ τον χαρὰ ! ... Ἀπὸ σέ, Ἰωβήνη, δὲν ἐπερμένα τὴσφ φιλαργυρίαν !

— Σὺς βεβαίω, Αἰδεσιμώτατε, ὅτι δὲν το κάμηω ἀπὸ συμφέρον. ... ἀλλὰ ξεύρετε ... ἐκείνοι οἱ ἔμποροι τῆς Τάρθης ἐφημέζων τὸ πουργὶ μου. Ἀγόραστο δὲν ἔλαω, ἀλλὰ δὲν εἶχα νάγοράσω φάλαρα ... Ἐσοπαζα τὸ κεφάλι μου νὰ εὐρω μετὰ τὸν τρόπον ἠμποροῦσα νὰ βάλω ἔξτὸ χέρι ἐκείνον τὸν Ἀνωμον τῆς Ταρασκόνης, ποῦ ἐχει τὰ ὠραιότερα, τὰ κομψότερα φάλαρα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ μου κάμη πίστωση ! Εἶνε ἐνας φιλάργυρος, ἐνας σερέτης ποῦ δὲν ἐχει τὸ ταῖρι του, ὅπως δὲν το ἐχει καὶ τὴν τέχνην του ... Καὶ νὰ, αὐτὰ τὰ πέντε χρυσὰ σκούδα εἶνε ὅτι μοῦ χρειάζεται. ... Πῶς νὰ μὴ δεχθῶ; ... Ξεύρετε ὅμως; ἂν μάθουν ὅτι εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑποκόμητος, δὲν θὰ μοῦ τα δώσουν ... δι' αὐτὸ σὺς παρακαλῶ νὰ με παρουσιάσετε ὡς πτωχὸν παιδί τῆς Μαζέρης. Καὶ μήπως ψεύματα; δὲν εἶμαι;

— Ὁ δὸν Ουοράτος μάλιστα ἐπρόφρασε νὰ κάμη νύμφα συγκαταθέσειω. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠνοίχθη ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθον ὁ Ἰπτότης Δ' Ἄνδραν καὶ ὁ κύριος Ὀρδερίκος Γουιέλμος.

Ἐν ᾧ ἀντήλασσον τὰ συνήθη φιλοφρονήματα μετὰ τοῦ Ἡγουμένου, ὁ Ἰωβήνος τοὺς ἐξήταξε με προσοχήν. Θὰ ἐπρωτιμούσε νὰ ἐγίνετο ὁδῆγός τοῦ ὠραίου Ἰπτότου μετὰ τὸ ἀρειμάνιον ἐκείνο ὑφός. Διότι ὁ σοφὸς κύριος Ὀρδερίκος μετὰ τὸ φουσκωμένον πρόσωπον, μετὰ τὰ κοντὰ χεράκια ὡς περὺνιχ ἰχθύος καὶ μετὰ τὸ ακατάδεκτον ὕψος, δὲν του ἤρεσε καὶ τὸσον πολὺ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ὅτι θὰ τον ὑπηρετήσῃ πιστῶς ὡς ὁδῆγός, ὅταν ὁ δὸν Ουοράτος τὸν ἐπαροῦσίασεν ὡς τοιοῦτον.

— Ἀλλὰ εἰξεύρεις καλὰ τὸν τόπον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ὀρδερίκος.

— Εἰς αὐτὸν ἐγεννήθη καὶ τον διεσχίσαν ἐκατοντάκις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀπεκρίθη ὁ Ἡγουμένος.

— Ὡς κυνηγὸς βέβαια, διότι βλέπω σάκλον ἱερακοτρυφῶν εἰς τὴν ζώνην του.

— Ὡς κυνηγὸς καὶ ὡς τροβαδοῦρος ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἡγουμένος. Ἄν ἀγαπᾷτε μάλιστα, εἰμπορεῖ νὰ σὺς δώσῃ δαίγμα τῆς τέχνης του, διὰ νὰ λήξῃ εὐμορφα ἡ ἐσπέρης.

— Ὁ Ἰπτότης Δ' Ἄνδραν ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν προτεινομένην διασκέδασιν. Ὁ Ἰωβήνος ἐκούρδισε τὴν κιθάραν του καὶ ἐτραγουδῆσεν ἐνα ἀπόλογόν, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἰπτότης ἐξήτησεν ἄλλον...

καὶ ἐπειτα ἄλλον... Καὶ ἄφ' οὗ τοὺς εἶπεν δλους, ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἐφάσσε καὶ μέγαρι τὸ τελευταῖόν, ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἐψάλλε τὰς μάγας τῶν κατοίκων τῆς Ἐρλης πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς τοῦ Ρουσιγιῶν. Τὰ σχόλια τοῦ Ἡγουμένου ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου ἐντοπίου πολέμου, ἕκαμαν ἀργότερα τὸν κ. Ὀρδερίκον νὰ μείνη ἀρκετὴν ὄραν ἀγρυπνος καὶ συλλογισμένος ἐπὶ τῆς μαλθακῆς κλίνης τοῦ δωματίου του, εἰς τὸν ξενῶνα τῆς Μονῆς... Καὶ τοῦτο διότι ἐμαθῆν, ὅτι ὁ κύριος τοῦ Βέρναζου δὲν ἀπέχετο πολὺ ἀπὸ τὸ θέατρον τῆς προσφάτου ἐκείνης μάχης, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλε νὰ ταξιδεύσῃ διὰ μέσου χάρως οὕτως ἀπειλουμένης καὶ συνταρασσομένης, μὴ ἔχων, διὰ νὰ ὑπερασπίσων ἐν ἀνάγκῃ τὴν πολυτίμον ζωὴν του, τοὺς ὀπλοφόρους συνοδοὺς τοῦ Ἰπτότου, — ἡ ἰδέα αὕτη ἐτάρασε τὸν ὕπνον του μ' ἐφιόλτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Μεταξὺ δύο λογοφῶρων. — Ὁ κόκκινος ἔπος — Ὁ Ἰωβήνος συναγτὰ καθ' ὅταν πολλοὺς φίλους.

Τὴν πρῶταν ἐκείνην, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς, ἐγίνετο ἀνταλλαγὴ μεδιανμάτων καὶ λέξεων, φιθυριζομένων μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἀκολουθίας, συνταγμένων ἤδη πρὸς ἀναχώρησιν, ὅταν ἐπεφάνη ὁ κύριος Ὀρδερίκος Γουιέλμος, ἐν τῷ μέσφ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Βουλδόνης καὶ τοῦ Ἰπτότου Δ' Ἄνδραν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατηφές καὶ ἠλλοιωμένον, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οἱ δύο ἐκείνοι ἄνθρωποι τὸν ὠδήγουν εἰς τὰ βασανιστήρια, καὶ ὄχι ὅτι τὸν προεπιμενον τιμητικῶς καὶ τον ἀπεχειρέτων διὰ ταξείδιον, τὸ ὅποῖον τώρα δὲν θὰ ἦτο καὶ τὸσφ μακρὸν.

Ἡγναῖος ἰπποκόμος ἐψιθύρισε κάτωθεν τῶν φαιῶν του μυστάκιον :

— Μὰ γιατί ἐκατέβασεν ἐτσι τὰ μουτρά του ὁ γέρω - φλύαρος μετὰ τὴν γουνητὴ ρόμπκα; Ἀυτὰται ποῦ δὲν θὰ ἐχῃ κανένα γὰ νάκούη τὰ ὠραῖα του λόγια, ποῦ με τὴσφ ὑπομονὴν τὰ ἀκουεὶν ὁ Ἰπτότης; ἢ μήπως τοῦ κακοφαίνεται ποῦ θὰ μοιάζει τώρα σὺν πραγματευτῇ, καθὼς θὰ ταξιδεύῃ ἐπὶ κεφαλῆς ἐξ μουλαριῶν φορτωμένων, χωρὶς στρατιωτικὴ συνοδεία;

— Καὶ τὸ ἐνα καὶ τὸ ἄλλο βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἀκόλουθος τοῦ Ἰπτότου Δ' Ἄνδραν. Δὲν τον βλέπεις ποῦ τὰ ἔχασε τὸσον, ὥστε δὲν εἰξεύρει τί νάπαντήσῃ εἰς τὰ φιλοφρονήματα τοῦ Ἡγουμένου; Στοιχει χηματίζω ὅτι θὰ ἐπρωτιμούσων αὐτὴ τὴ στιγμήν νὰνέβαινον εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πανεπιστημίου, παρὰ εἰς τὴν ράχην τοῦ λευκοῦ μουλαριοῦ του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΕΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡῸΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δυσ μικροὶ ἀδελφοί εἶνε κλεισμένοι εἰς ἐν δωματίον. Ὁ εἰς κασαὶ ραβδίον ὁ ἄλλος τοῦ λέγει: — Ξεύρε, Το· τί νὰ κάμημε τώρα; Ἔσθ' μὴ τὸ μπαστοῦνι νὰ μου δώσῃς δύο τρεῖς ἐγὼ θάρχησω τὰ κλάμματα... ἢ μαμμὴ θὲ μο δώσῃ γλυκὰ... καὶ θὰ το μοιράσωμε!

(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστανίου)

ΑΔΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἰς ὀλίγα ἐπιστολά: θάπαντῶσ ἡμερον, διότι δὲν ἔχω τόπον. Εἶνε, βλέπεις, αὐτὴ ἡ Ἀγγελία περὶ τὸν τόμον, τὴν ὁποῖαν ἐναδημοσίευσον, διότι θέλω νὰ τὴν ἴδων καλὰ ὅλοι οἱ φίλοι μου, νὰ τὴν πρ στέλνουν πολὺ καὶ νὰ τοῖς ἐντυπωθῇ ὅτι... οἱ εὐθνητοὶ τόμοι δὲν θὰ εἶνε διὰ πολλὸν καιρὸν εὐθνητοί.

Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης, τί ἐνοεῖς μετὰ τὸ καλλίτερον ἐκείνο; νὰ καλλιτερεύσῃς τὸ γράψιμον ἢ τὸ ὕψος; Πράγματι, τὸ γράψιμό σου ἐχει ἀνάγκη καλλιτερεύεσθαι, διότι εἰς τὸ τέλος γίνεται βιαστικὸν καὶ δυσανάγνωστον, ἀλλὰ τὸ ὕψος τῶν ἐπιστολῶν σου, τὸ ἴσος φυσικὸν καὶ ἀρετῆς, μοῦ ἀρέσει. Ὁ Ἀνανίας ὄχι μόνον ἐπέστρεψεν ἀλλὰ καὶ ἐργάζεται, νὰ ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον θάρχησων ἐ' ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν.

Καὶ ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα [Ε' ἔρχεται σημερον ἡ βροστέρα, χαρούμενη νησιωτικῆ, πορτυτικῆ τελοςάντων] νὰ μου περιγράψῃ τὴν μέγαν Ἡδὸν ἐκδρομῆν τῆς. Εὐγε, πολὺ μοῦ ἤρεσεν αὕτὴ ἡ περιγραφή.

Ἦγλα, ἔδωσα τὴν πρὸς τὸν κ. Φαῖδωνα ἐπιστολήν σου περὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐξετάσεων Χαίρων ποῦ ἀποκομίζεις τόσον λαμπρὰ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ τελευταῖα φυλλάδια. — Καὶ σὺ, Διόσε τοῦ Ἥλιου, εὐγε διὰ τὸ ἀρίστα καὶ τώρα νὰ μου γράψῃς συχνότερα. Ὁ Ἀγγελες ἀγγερνίδε εἶνε ψευδώνυμον.

Ζωηρὰ Φλόξ, μὴν ἀναναγχῆ, γράμματα ὠραῖα σὺν τὰ δικὰ σου, νὰναγινώσκω καὶ με ζέστην καὶ με βρασίαν ἄλλως σε μάθε ὅτι ὁ καιρὸς ἐδρῶσεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃς ὅσο θέλῃς.

Σ' ευχαριστῶ διὰ τὴν τόσων ἀγάπην, Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν τὴν πληροφορίαν σου ὅμως δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι ἂν ὀὐ ἡ Μέλλουσα Καλόγρη εἶνε γνωστὴ σου καὶ ἐξαδέλφη σου, διατὶ δὲν τῆς γράφεις ἀπ' εὐθείας ὅτι ἐξετέλεσες τὴν παραγγέλαν τῆς; Εἶνε ἀνάγκη νὰ το μάθων καὶ οἱ φίλοι μου, χωρὶς νὰ ζεῦרון καὶ περὶ τίνος πρόκειται; Αἱ πληροφορίες ἔχουν χάρον διὰν ἀπειθῶνται πρὸς ἀγνώστους καὶ διὰ πράγματα γνωστά.

Καί ποῦ σπουδαῖον μαθήνω σημερον: Ἡ φίλη μου Κωνηλάτις Κόθνον εἶνε καὶ αὕτη μανθῆς μιλῶσα, ὄχι ὅμως γραμματοστήμων, ἀλλὰ... θὰ το πιστεύετε; ... ἀγῶν ! Μάλιστα, αὐγῶν. Φανταστῆτε ὅτι κατῶρθως νὰ μαγεύσῃ εἰς τὸσφ 47 ἀυτὰ διαφόρων πουλιῶν, ἀπὸ τοῦ κύκλου, τὸ ὁποῖον εἶνε μεγάλον σὺν γρόνθος, μέχρι τοῦ... ζεῦρω κ' ἐγὼ τίνος τοῦ μικροτέρου. Καὶ τὰ ἔχη ὅλα εἶνε ἕνα γυμλίον δουλαπάκι; μ' ἐπιγραφήν εἶνε ἕκαστον, ὅπως εἶχε καὶ τὰς πετρασ του ὁ κ. Φραντῆς. ... Ἐύχομαι εἰς τὴν Κωνηλάτιδα Κόθνον νάποκτῆσῃ καὶ αὐτὸν στερουνομαθῆτω, ποῦ εἶνε μεγάλα σὺν πεπῶνι.

Ἐτσι λοιπόν, Φιλόπατρις Ἰάος, τόσον καιρὸν κάμουν νὰ γράβουν εἰς τὴν φίλην των; ... Νὰ γράβῃ μου λοιπὸν κάποτε, καὶ ἔχι μίαν φορὰν τὸν χρόνον !

Τὶ εἶνε αὐτὸ ποῦ λέγεις, Κρητικὸν Καστανίον; Εἶνε δυνατόν νὰ εἶμαι θυμωμένος μαζί σου; Καὶ διατὶ; Ἐπειδὴ με ἀγαπᾷς τόσον πολὺ καὶ μου γράφεις τόσον συχνά; ... Ὅσον διὰ τὰς ἐπιστολάς σου, νομίζω σε εἰς ὅλας σὺ ἀπῆλθες. ἀλλ' ὄχι ἐν ἐκτάσει διὰν δὲν ἔχω τόπον. Ψευδώνυμον με γαλλικὰ στοιχεῖα, ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὁ φίλος μου Γεώργιος Ἀμαρίντος μοῦ γράφει ὅτι εἶνε παρακαλούμενος ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐπιστολάς ποῦ λαμβάνει, ἀπτόσθ' ἔδρωσεῖσες τὴν Εἰδοδοτήνην ἐκείνην εἰς τὸ 28ον φυλλάδιον, ἀλλὰ καὶ πολλὸ εὐχαρ στρέμνος διότι ἡ συλλογὴ τῶν γραμματοστήμων του αὐθένει καὶ διότι τοῦ ἐδῆθη ἀφορμὴ νὰνοῖξῃ με πολλοὺς Ἀλληγογραφίαν. Βλέπετε πόσον εἶνε ἀποεπιπλαστικαὶ αἱ Ἀθηναϊοῦτες ἐπὶ πληρωμῇ;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴ ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Πολύχρωμον Χροασαλίδα [Ε. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον] Τυφλομοῦσῃ [Ι. Κ. ἐξέλεξε τὸ εὐφύστερον, πρὸς τὴν Δάμ Ὄρατὴ στείλε ἀπ' εὐθείας δευτέρου] καὶ Μικρὰν Ἰσησαν [Κ. Ζ. αἱ πληροφορίες σου εἰς τὸ προσεχὲς.]

Ἀσκασιμὸι, Πληροφόροι: ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα ἀπαίτεται τῆς Μαρίαν Σαλιάρη καὶ εὐχεταί εἰς τὴν Ἀγνὴ Περιστέραιμ καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸν Ἡδον. — Ἡ Ἦγλα μοῦ γράφει:

Καὶ νὰ του πῆς ὅτι κ' ἐγὼ κ' ἡ γάτες μου καὶ τὰ σκυλάκια νὰν μινισευχαριστήσῃς. Ἐκ μέρους μου τὸν Ἀγγελεον Ἀγγερνίδε, [φιλιτάτη], καὶ νὰ του πῆς ὅτι κ' ἐγὼ κ' ἡ γάτες μου [εἰσισης]

Τοῦ εὐχόμεθα νὰνε καλὰ καὶ οἱ δικοὶ του [γάτος]. [α. ἔχη] — τὸ Σπῆλαιον τῶν Μονῶν ἀπάετται τὸ Τέμενος τῶν Μονῶν καὶ το ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ εἰς τὴν ἔσοχῃν. — Ὁ Περονόσορος Δίγριον ἀσπῆκεται τὸ Ζιλιάνον Γουμασίον, ἕλεσε δὲ νάναλλάξῃ Μ. Μυστικὰ μετὰ τὸν Κωνσ Λόφρον, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμν του. — Ἡ Μέλλουσα Καλόγρη χαιρετᾷ τὸν Ριχάρδον Παρλίον, ἀναμένει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ Ἄθος τοῦ Μαῖου καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Σιδ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — Ἡ Μελαγροῦτῆ τῆς Ἀνδρῶν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἀνοξιάτικης Βραδεῖς εἰς τὴν ἐπιστολῆς εἶνα διὰ Μ. Μυστικῶν, καὶ οὕτω νὰ γινῇρεθῶν, διὰ νὰ ἐκκληρηθῇ ἡ ἐπιθυμία τῆς. — Ἡ Ἀνοξιάτικη Βραδέα συγκαταίρει τὸν Πένθιμον Κυπάρσιορον διὰ τὸς λαμπρὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρανεογεινίου τῆς καὶ διὰ τοὺς ἐπαινοὺς ποῦ ἔλαβαν τὰ ἰχνογραφημάτα τῆς. — Ἡ Παιροῦτῆ ἀσπῆκεται ἢν Κλόνη τοῦ Κρητισσοῦ. — Ὁ Ἀστροποταμίτης πληροφορεῖ τὸν Ἀγγελεον τῆς Ἀγάπης ὅτι οὐ εἰσιμάεεται οὐδε θὰ ἐταμασθῇ διὰ τὴν Σχολήν. — Ἡ Ἐλλη Βώρκε πληροφορεῖ τὴν Κωνηλάτιδα Κόθνον ὅτι τὴν διηγηματογράφος; Ἐκακτοῖον Ἰσησαν (ἔνοια σου καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτα.) Περρωτῆ ταξιδιωτῆδα [αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχὲς] Κεραιοτοβόλον Ἀστέρα [καὶ ἄλλο τετράδιον χωρὶς δευτέρευον γραμματοστήμων] μὰ δὲν ἐτάεθηκε τὸν Κανονισμον τῶν Μ. Μυστικῶν;) Καλίσε Ὄριος [καὶ ἀλήθεια κ' καλῶς ὀρισε κ' ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν εὐγε διὰ τὸν βαθμὸν, ἀλλὰ νὰ μου γράβῃς] Σεμνήτῃ Κόρην [ἔλαβα καὶ ἔστειλα τὰ ζήτηθέντα.] Ἐλλιδοφόρον, Φα. Ἀηρικὴν Ἀύραν κτλ. κτλ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνασάλλεξουν: ἡ Μελαγροῦτῆ Σεληρολάτρε μετὰ τὸν Πλερωτωμένον Ἰσησαν, Παρλαδὸν Γάτον, Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ἀτίθασον — τὸ Δίγατον Πέλαγος μετὰ τὴν Σαυθὴν Βοσπίδα, Κόκκυρα τῶν Τεμπῶν καὶ Μαρίδα τῆς Καρῆστον — ἡ Σεμνὴ Κόρην μετὰ τὸν Δεσποράδιον, Κρητικὸν Καστανὸν καὶ Ἀστροποταμίτην — ἡ Ἄρα τῆς Κεραιώρας μετὰ τὴν Πορηγόρην Ἡλληγίδα (τῆς ὁποῖας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) — ἡ Παιδικὴ Χαρά μετὰ τὴν Βῆθμιον Κόρην, Σεμνήτῃ Κόρην, Βύγενῇ Καρδιᾷ καὶ Γλυκεῖαν Καρδιᾷ — τὸ Κρητικὸν Καστανὸν μετὰ τὸν Ἀγγελεον τῆς Εὐτυχίας, Βάδερ Πάουελ, Γλυκὸ Φιλαίμ, Κλόνη τοῦ Κρητισσοῦ (τῆς ὁποῖα γινώριεαι) καὶ Ἐλπίδα τῶν Ἀστυξῶν — ἡ Σημιαία τῆς Ἀγίας Λαίας μετὰ τὴν Περίλυπον Ὄρανην.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἀυγούστου θάπαντῶσω εἰς τὸ προσεχὲς

Πολύχρην τῆς Νάξου, Περωδὴ Νάξου, Χιωτοπούλῃν καὶ Ναυαργίδα τοῦ Ἡδου (δ' ἂν ἐνταλλάξων, εἰ δυνατόν, καὶ τὰ ὄνοματά τ' ἂν) — ἡ Χλωρο τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Πειραγίτην Ἀύραν, Μέλλουσαν Καλόγρη, Ἀγγελεον τῆς Ἀγάπης, Δικηγρόσορος τῆς Νεολαίας καὶ Ἀνασσομαθῶν, Παιραγίτην Ἀύραν, Μέλλουσαν Καλόγρη, Σαυθὴν Βοσπίδα καὶ Ἀνδρῶν τῆς Ἐρήμης (μετὰ τὸ ὄνοματά των) — ἡ Κόρην τοῦ Λάλα μετὰ τὴν Κόρην τῶν Ἀλπειῶν (μετὰ τὸ ὄνομά τῆς) — ἡ Φιλομουσος Νεάτῃ μετὰ τὸν Δεσποροτοβόλον, Μελαγροῦτῃ Σεληρολάτρεδα, Κλόνη τοῦ Κρητισσοῦ καὶ Σπαρτιότιδα Χελιωτῆδα (μετὰ τὸ ὄνοματά των) — ὁ Παμπατήριος Κατεργάτης μετὰ τὴν Μικρὰν Κατεργάρα, Ἠλυσιτωμένον Γάτον, Νεράιδαν τῶν Σπεσοῶν καὶ Κωνηλάτιδα Κόθνον.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ψευδοκίτητος, Ἐξοροτορον Ναπολεόντα [Ε] πολὺ εὐγνώμοτος καὶ φιλόπατρις ἡ ἐπιστολὴ σου, εὐγε νὰ τὴ θάτῃ νὰ ἐμπνεύσεται κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀληθοῦσιν σπονδὴν νύκτα ! Τριπόλλε (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶσθαι) κ' ἡμῶς ὡς νὰ μου γράβῃς τόσον ὀλίγα καὶ τόσον σπάνια! Σπῆλαιον τῶν Μονῶν (τὰ ἔλαβα.) Περονόσορον Δίγριον [ἔστειλα.] Μέλλουσαν Καλόγρη (ἡ ὁποῖα μοῦ γράφει κατενεθουσαμένη μετὰ τὴν δευτέραν ἐξαμηνίαν, καὶ τόσον πολὺ, ὥστε σκέπτεται, λεγε, νὰ μὴ γίνῃ κατὶοργα, ἂν οὐ δημοσιεύσῃ τὸσον ὠραῖα διηγήσια) Ἀβασοῦτον Πελοπιωνί (ἔστειλε ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστῆθε θερμῶς.) Μελαγροῦτῆ τῆς Ἀνδρῶν (τώρα πλέον εἶμαι βεβαία ὅτι τὰ ἔλαβ') Ἀνοξιάτικη Βραδεδέα, Παριουσίαν, Ἀστροποταμίτην (ὄχι, ποῦ αὐτὴ συνδρομήτῃρα δὲν ὑπάρχει.) Ἐλπίδα τῶν Ἀστυξῶν, Νέμου, Ν. Μ. Βογιατζάκη (ναί, ἀλλὰ διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ τὸ ψευδώνυμον χρεῖζεται καὶ σε παρακαλῶ νὰ ἐκαναλάξῃς τὰς προτάσεις σου.) Ἐλλη Βώρκε, Σιωπηλὴν Νύκτα (ποῦ τῆς ἐπέρασε ἡ μικρὰ τῆς ἑδῆαθεα, μάλιστα διὰ τὸ φυλλάδιον μου. — τώρα πάλιν θάρχησων οἱ Διαγωνισμοί! ἡ ἀπουσία τοῦ Ἀνανία μὰς τὰ ἔκαμεν αὐτὰ.) Ἐσέτον τοῦ Ὀλύμπου, Κόρην τοῦ Λάλα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔΚρητὸ Σχολεῖον) πῶς σου ἐφάνη; δὲν εἶνε

355. Λεξιγράφος.
 Ρῆμα εἰς τρίτον πρόσωπον με γράμμα ἄν ἐνώσης.
 Ἀμέσως τότε ὄνομα Μούσης; θά φανερώσης.
Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἰσχυροῦ Κλέβου

356. Μεταγραμματισμός.
 Ἄρχων βέβαια δὲν εἶμαι ὅπως ἔγω ἂν μάρτυς.
 Ἄν τὸ Ταῦ τώρα μοῦ βγάλης.
 Κι ἄντ' αὐτοῦ Κάνα μοῦ βάλῃ.
 Μὲ ποτὴν ἢ μ' ἕτερο ἄλλο κερυνθὺς θά με γεμίσης.
Ἐπιτάλη ἀπὸ Ἑλληνικοῦ Δ. Ἀναγνώστου

357. Ἀναγραμματισμός.
 Μίαν θεὰν ὠραίαν τὴν ἀναγραμματοκίττω
 Καὶ πάλιν τὴν ἴδιαν θεὰν σοῦ σχηματοκίττω.
Ἐπιτάλη ἀπὸ Ἀνδ. Κ. Σεμαντοπούλου

358. Αἰνίγμα.
 Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γηραιωμένοι
 Δίχως σταλιὰ νερὸ ἢ βάλασσεσ μου.
 Καὶ δίχως σπῖτια ἢ χῶρε; ἢ πολλὰς μου.
 Δὲν εἶμαι τίποτα... κ' ἢ οἰκουμένη!
Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Κουκαβίου

359-541. Δογματολόγια.

1.— Πῶς χαιρετᾷ τὸ ΠΓ;
 2.— Ποῖος δὲν μπορεῖ νὰ φάγῃ δύο κουτσούρια
 μεγάλα;

Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Λοριανέου

3.— Ποῖον μυθολογικὸν πρόσωπον δὲν εἶνε γέτος;
Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Τυβίτου

342. Ἀστήρ.
 * * * Νάντικαταστατοῦν οἱ ἄστερικοὶ
 διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα-
 * * * Ρ * * γινώσκεται: Καθεὺς Ὁκεανός,
 * * * ὀριζοντίας νήσος, καὶ διαγωνίως
 * * * ποταμός καὶ ἐπίρρημα.
Ἐπιτάλη ἀπὸ Φιλοπαιδείου τοῦ Ἀγαθοῦ

343-344. Ἱστορικά Ἐρωτήσεις.

1.— Πότε καὶ παρὰ εἰνος κατασκευασθῆ ἡ πρώτη
 ἀτμομηχανή;
 2.— Πότε ἐγεννήθη, ποτε ἀπέθανεν, καὶ τίς ὁ ἐ-
 φρευρὸν τὴν τυπογραφίαν;

348. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνο-
 μα ἀρχαίου Ἀυτοκράτορος; τὰ δὲ δευτέρου Μούσης;

1, Ποταμός τῆς Ἀφρικής; 2, Ἀρχαῖος ναεὶς.
 3, Πνευματώδες ποτὸν. 4, Μέλο, τοῦ σώματος.
 5, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

346 Φωνηεντολόγιον.
 * λ γ ς - ν - σ π ρ ς
Ἐπιτάλη ἀπὸ τῆς Σεισιπλῆς Νικεῖο.

347. Γρίφος.
 6 1 4
 1 R 1 + 1 ὄς.
 1 1
 1
Ἐπιτάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀσμάτι

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25

257. Λεῖριον (Δῆρ, Ἰο.)— 258. Ὁσελός, ὄσο-
 λός.— 259. Παρὰ-ἄρκα.

260. ΣΒΚΟΣ 261-262.1. Ἡ εἷς εἶνε δευ-
 τερά φύσις; 2. Ἡ γλώσσα εἶνε
 ΚΑΛΩΣ διόκοπον καὶ καπ: ἐρὸν μαχαί-
 ΤΕΛΟΣ ρι. 263. Κακοῦ κόρακος κα-
 ΦΑΝΟΣ κὸν ὠόν.— 264. Κάπρος-
 ΜΙΝΩΝ πρὸς=κα+Κιτὰς-κίς=ὄς)=Κάσος.— 265.
ΑΜΙΣΟΣ, ΚΑΤΑΝΗ, ΑΡΑΤΟΣ (ἌΚΑΝΘΙΣ,
ΜΑΡΙΟΣ, ΙΤΑΛΙΑ, ΣΑΤΥΡΟΣ, ὄΝΟΣ, ΣΗΣΣΟΣ.)
 — 266. Νού: ὠγίης ἐν σώματι ὕγιει.— 267. Μή
 μετανοεῖ ἀλλὰ προνοεῖ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως (1879-1893) ἐκείνοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ὀλιγώτερα σχετι-
 κῶς ἀντίτυπα, πωλοῦνται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἦτοι πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. Ἐκείνοι δὲ ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν
 περισσότερα ἀντίτυπα, εἶχον ὑποτιμηθῆ καὶ ἐπωλοῦντο πρὸς 1 φρ. ἕκαστος.

Ἀπὸ σήμερον ὅμως ὅσοι ἐκ τῶν τόμων τούτων ἤρχισιν ἤδη νὰ ἐξαντλοῦνται, ἀνατιμῶνται. Οἱ οὕτως ἀνατιμώ-
 μενοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου, πρὸς τὸ παρὸν εἶνε:

ὁ 9^{ος} καὶ ὁ 24^{ος}

οἱ ὁποῖοι τοῦ λοιποῦ θά πωλοῦνται, ὄχι πλέον πρὸς 1 φρ., ἀλλὰ πρὸς φρ. 2,80 ἕκαστος.

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Β' περιόδου (1894 καὶ ἐντέθεν) οἱ εἰς πρῶτοι εἶχον ὑποτιμηθῆ, καὶ ἀντὶ φρ. 7 ἐτιμῶντο μόνον
 φρ. 3 ἕκαστος. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόμων τούτων

Ὁ Τόμος τοῦ 1899

ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντληθῆ, ἀνατιμᾶται, καὶ τοῦ λοιποῦ θά πωληθῆ εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμῶν, ἦτοι φρ. 7 (καὶ ὄχι
 πλέον φρ. 3 ὅπως μέχρι τοῦδε.)

Συμφώνως πρὸς τὰνωτέρω, ἀπὸ σήμερον, τὸ Τιμολόγιον τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 2,50 οἱ ἐξῆς τόμοι: 1ος, 3ος, 8ος, 9ος, 12ος, 13ος, 14ος, καὶ 24ος.— Πρὸς φρ. 1 (ταχυδρομικῶς
 φρ. 1,10) οἱ ἐξῆς τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος καὶ 23ος.— Πρὸς φρ. 10 ὁ 10ος τόμος.
 (Ὁ 2ος εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐξηνηλημένος.)

Σημειώσεις. Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται καὶ χρυσόδατοι ἀνὰ δύο, ὁ 3ος μὲ τὸν 4ον, ὁ 5ος μὲ τὸν 6ον καὶ καθεῖς. Εἰς τὴν
 τιμὴν τῶν δύο τόμων ἐκάστης διάδοξ, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον.

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 3 ἕκαστος (χρυσόδατος φρ. 6) τοῦ 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898.— Πρὸς φρ. 7 ἕκαστος (χρυσόδα-
 τος φρ. 10) οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ 1900.

Ἐπειδὴ κατόπι θάνατιμηθοῦν καὶ ἄλλοι τόμοι ἐκ τῶν μάλλον ζητουμένων (Α' καὶ Β' Περιόδου) οἱ συνδρομηταὶ
 μὰς ἄς ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὅσων τὸ δυνατόν περισσότερους τόμους εὐθηνούς. Ἀργότερα,
 τοὺς προειδοποιούμεν, δὲν θά εὐρίσκουν παρὰ τόμους πωλουμένους εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἢ ὑπερτιμημένους.

Πόσον οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ὠραῖοι καὶ διασκεδαστικοί, εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν. Τὸ γνωρίζουν κάλλι-
 στα ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μὰς, οἱ ὁποῖοι ἀγορᾶζον ἐκάστοτε, προπάντων τώρα τὰς διακοπὰς, καὶ διέρχονται μὲ αὐτοὺς
 ὥρας τερπνοτάτας.